

Een attente klant mailde ons op 9 september 2011:

De volgende informatie werd verzameld door een rondgang in Internet. Als voorbeeld kan dienen de compilatie die ik maakte van de meest relevante stukken uit het lange artikel "Artemisia annua as a Traditional Herbal Antimalarial" (derde bijlage). Over de antikanker werking van dezelfde bladeren kon ik op Internet géén voorschriften vinden aangaande dagdosis en behandelingsduur.

Het meest actieve bestanddeel van Artemisia annua is Artemisinine. Deze stof kan worden geïsoleerd, maar [nog] niet gesynthetiseerd. Preparaten ervan zijn dan ook nogal prijzig - te duur voor gebruik door de bevolking van Derde Wereld landen. Dit is één reden waarom het gebruik van thee uit het volle blad wordt aanbevolen - de andere reden is dat deze thee véél effectiever is dan uit zijn gehalte aan arthemisinine kan worden verwacht.

Dat kan komen door interactie met andere effectieve bestanddelen, en/of door de aanwezigheid van saponinen die de opname van de slecht oplosbare werkzame stoffen bevorderen - en/of doordat artemisinine zelf in de plant een vorm heeft die nog veel sterker is dan na isolatie. .

De gebruikelijke methode voor verduurzaming van het blad is gewoon drogen.

Ik heb deze week een monster van 20 gram over papier verspreid, en het lijkt prima te gaan.

De aanbevolen dosering, nota bene voor een malaria kuur, is 5 gram blad per dag gedurende een week - in de vorm van thee getrokken met 1 liter heet water (per 5 gram) in 15 minuten, en gedronken in vier porties per dag. Bij gebrek aan enige informatie over kankerbestrijding, zou ik voorstellen om dezelfde dagdosis een maand vol te houden, desgewenst na een jaar te herhalen. Omdat de extractie door het hete water niet volledig kan zijn, zie ik er geen bezwaar tegen om ook het prutje op te eten. Omdat in het aangehaalde artikel staat, dat de actieve stof[fen] zich in bevinden alle bovengrondse plantdelen behalve de zaden, dus ook in de stelen, zie ik geen bezwaar ertegen om ook de stelen, klein gehakseld, te gebruiken.

Niet onbelangrijk: Uiteraard heb ik de thee al geprobeerd (en het prutje opgegeten), en het smaakt niet vies - dit in tegenstelling tot de uiterst bittere Artemisia arborescens waarvan mijn Israëliëse vriendin beweert dat het haar van Hodgkin's lymphoma heeft genezen. Laatstgenoemde plant bevat overigens geen Artemisinine.